

דף עז.

עין משפט א.

יו"ד סימן רמב פעיף לו

לו. מו. האומר לחבירו איני מקבל ממך גם אם היתה כמשה, מלקין אותו משום בזיון כבודו של משה ע"ה ל.

הגה: תלמיד חכם שאמר דבר הלכה בדבר השייך לו, אם אמר הדבר הלכה קודם שהיה מעשה שומעין לו, ואם לאו אין שומעין לו.

הגה: ודוקא שאמר כך קיבלתי מ, אבל אם אומר דבר מסברא ומראה פנים לדבריו ונראין הדברים שומעין לו גם אחרי מעשה, אבל בלי לסמוך על סברתו בזה שמדמה מילתא למילתא דשמא טועה בזה, אלא אם כן הדין פשוט נ.

עין משפט ב.ג.

אה"ע סימן ד פעיף ו

ו. ד. נתגייר המצרי או האדומי, או נתגיירה מצרית או אדומית ונישאו לישראל, הולד הולך אחר הפסול. ע"כ מצרי שני שנשא מצרית ראשונה הולד שני ס.

ל. כתב הט"ז בס"ק כ' אבל אם אמר כיהושע אין מלקין אותו דמצינו בש"ס יבמות מ"ח שאמרו כך.

מ. מיבמות ע"ז ע"א, ותוס' שם ד"ה אם, ושם בתוס' הקשו וכי ח"ו יחדשו לת"ח שהוא משקר וכתבו שאומר בדדמי שסבור שכן קיבל מרבו, אבל כל זה כשרבו אינו בחיים אבל כשהוא קיים מדייק ולא אומר בדדמי וזהו שכתב אין שומעין לו שכך קיבל מרבו. ביאורי הגר"א אות פ"ד. ועיין בספר ראשון לציון מה שפירש בדברי הרמ"א.

נ. היינו הדמיון פשוט בעיני כל, אז סומכין על הדמיון, ועיין בט"ז ס"ק כ"א מש"כ מהנ"י. ועיין בסוף הסימן קיצור הנהגת איסור והיתר מבעל השפתי כהן.

ס. ואם הוא מצרי ראשון שנשא מצרית שניה להרא"ש הולד שלישי, דאחר אמו אזלינן, אך להרמב"ם הולד שני דגם אחר האב אזלינן.